

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **L. J.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. ledna 2019, č. j. KUKHK-834/DS/2019/Kj

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 26. 11. 2018, č. j. MMHK/217367/2018/OP/DvP, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi A6, registrační značky X, nedodržel povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jelikož:
 - dne 4. 9. 2018 v 20:52 hod. na pozemní komunikaci v obci Blešno, směr jízdy na Třebechovice pod Orebem, na silnici č. I/11, jako řidič řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Audi A6, registrační značky X. Jím řízenému vozidlu byla hlídkou Policie ČR Hradec Králové, měřícím zařízením Ramer 10 C v.č. 15/0210 s platností ověření do 22. 10. 2018, u domu č.p. 37 (015°55'58.560"E 50°12'48.396"N), naměřena rychlost jízdy 80 km/h, a to v úseku, kde je povolena nejvyšší rychlost 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 77 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Namítal zejména jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jelikož se správní orgán nevypořádal s některými jeho námitkami a důkazními návrhy. Zároveň ale podotkl i vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, která způsobila jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost.
4. Zcela opomenuty přitom měly zůstat námitky týkající se odůvodnění zavinění projednávaného přestupku žalobcem. Správní orgán se zabýval pouze skutečností, že žalobce musel vědět, že jede v obci. Tyto závěry však správní orgán pouze konstatoval, aniž by je více odůvodnil. Dále se nezabýval otázkou, zda žalobce tušil, že překračuje rychlost o více než 20 km/h. Absenci těchto úvah shledal žalobce jako zásadní. Zejména z toho důvodu, že výše překročení rychlosti je jedním ze znaků skutkové podstaty přestupku, který je mu kladen za vinu. Dále namítal absenci úvah o tzv. potřebné míře opatrnosti, jenž je přitom základním měřítkem obou forem nedbalosti. K problematice zavinění žalobce ještě dodal, že: *„nevěděl, že je v obci, neboť v dané obci nefungovalo pouliční osvětlení, a proto nepoznal, že se jednalo o obec, a navíc žalobce měl překročit spodní hranici dané skutkové podstaty pouze bagatelně a žalobce si tedy nebyl vědom toho, že tuto hranici překračuje, neboť neustále nesleduje tachometr, ale raději se věnuje sledování pozemní komunikace a jejího okolí.“*
5. Tzv. opomenutým důkazem měl dle jeho názoru být návrh na přezkoušení použitého rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). Na dosažení přezkoušení rychloměru si přitom žalobce kladl nárok, jakožto dotčená osoba (osoba obviněná z přestupku). Zároveň shledal, že nesprávným postupem správního orgánu došlo rovněž k porušení jeho práva na postoupení jeho podání podle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Má tak za to, že jednání správního orgánu zapříčinilo podstatnou procesní vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V

rámci přezkoušení rychloměru totiž mohlo vyjít najevo, že ověření rychloměru zaniklo, což by nutně vedlo k zastavení řízení o přestupku.

6. Dalším důkazním materiálem, který žalovaný nebral v potaz, bylo žalobcem navržené vyžádání informací od Magistrátu hlavního města Prahy a Městského úřadu Litomyšl ohledně toho, zda po osazení měřených úseků značkami, informujícími o probíhajícím měření rychlosti, došlo ke snížení počtu zjištěných přestupků.
7. Následně bylo namítáno, že žalovaný se nevypořádal ani s námitkou žalobce stran nezákonnosti ověřovacího listu pro rozpor s § 14 správního řádu. Žalobce zastává názor, že jelikož ověřovací list k rychloměru vydal jeho výrobce, byl zjevně dán střet zájmů, neboť výrobce rychloměru má zřetelný ekonomický zájem na udělení ověření i tehdy, pokud by rychloměr stanovené metrologické vlastnosti neměl. Žalobce již v průběhu správního řízení navrhoval zrušení ověřovacího listu v rámci řízení přezkumného. K tomuto podnětu se však žalovaný nijak nevyjádřil a žalobce jeho opomenutí považuje za zásadní chybu. Podnět k provedení přezkumného řízení měl být podán nikoli žalovanému, ale přímo výrobcí rychloměru, případně Českému metrologickému institutu. Žalovaný ho proto měl těmito subjektům v souladu s § 12 správního řádu postoupit, k čemuž však nedošlo. Tato vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud by byl totiž ověřovací list zrušen, vedlo by to nutně k zastavení řízení o projednávaném přestupku.
8. Žalobce dále brojil proti tomu, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho námitkami proti provedení měření rychlosti. Doplnil, že již v rámci odvolání vznesl námitku, že měřící vozidlo bylo ustaveno šikmo k vozovce, tedy v rozporu s Návodem k obsluze (dále jen „návod“). Dříve tuto skutečnost nezmiňoval z toho důvodu, že nevěděl, že právě šikmé postavení měřícího vozidla představuje porušení návodu. Je toho názoru, že proškolení policistů ani ověření rychloměru nevyklučuje, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem. Rovněž namítá, že k prokázání jeho domněnek, týkajících se měření rychlosti, navrhoval provést důkaz právě zmiňovaným návodem a současně výpověďmi policistů – obsluhy rychloměru. Toto dokazování přitom, vzhledem ke shora uvedenému, neshledává (na rozdíl od žalovaného) jako nadbytečné. Nevyslechnutím policistů mělo dojít k porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
9. Napadené rozhodnutí si má dále vnitřně odporovat a být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Správní orgán měl totiž v jedné větě uvést, že: *„nemá pochybnost o tom, že policista nepostupoval při měření v souladu s návodem, neboť neměl na věci a výsledku jakýkoliv zájem“*. Žalobce tak naznal, že policista (dle žalovaného) nerespektoval návod k obsluze, jelikož na výsledku měření neměl žádný zájem.
10. V závěru podané žaloby bylo konstatováno, že žalované rozhodnutí stojí na nesprávném právním posouzení věci. Poslední vznesenou námitkou rozporoval žalobce záznam z měření rychlosti (fotografii z měření). Tvrdil, že na něm není zachyceno jeho vozidlo, jelikož ten měl v době měření na střeše svého osobního vozidla umístěnou tzv. zahrádku. Je dále toho názoru, že na snímcích z měření není vozidlo zachyceno tak, aby mělo čitelnou registrační značku. Požadoval tak jako důkaz provést originální soubor z měření, čímž by bylo prokázáno, že přiblížený snímek, zachycující registrační značku vozidla žalobce, nepatří k ostatním snímkům v záznamu o měření a tyto snímky byly spojeny uměle.

11. V podrobnostech se krajský soud vyjádří k citovaným žalobním bodům v části IV. tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich meritorním vypořádáním, ostatně jejich obsah je oběma stranám sporu dobře znám.
12. Žalobce závěrem navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu (včetně vymezení předmětného deliktního jednání, místa, času a způsobu jeho spáchání).
14. Provedené důkazy shledal jako zcela dostatečné a má za to, že bez pochybností prokazují přestupkové jednání spáchané žalobcem. Další návrhy na provedení dokazování proto považuje za nadbytečné.
15. Žalovaný zopakoval, že dle jeho názoru bylo prokázáno, že předmětné vozidlo v daném místě a čase řídil žalobce, neboť toto dokládají podklady Policie ČR, kdy žalobce jako řidič vozidla tovární značky Audi A6, registrační značky X, byl po zjištění protiprávního jednání v obci Blešno, před koncem obce ve směru jízdy na Třebechovice pod Orebem, zastaven a při kontrole se prokázal řidičským průkazem č. X, čímž byla jednoznačně zjištěna jeho totožnost. Takto nastíněné protiprávní jednání považuje žalovaný za spolehlivě zadokumentované záznamem o přestupku ze silničního radarového rychloměru, úředním záznamem Policie ČR a oznámením přestupku.
16. V průběhu správního řízení vycházely správní orgány ze spisového materiálu, podle něhož byla žalobci v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, tj. v obci, naměřena rychlost 80 km/h, po odečtení odchylky ± 3 km/h, byla stanovena rychlost na 77 km/h. Jedná se tedy nepochybně o překročení rychlosti v obci, které žalobce, jako řidič, měl a mohl vnímat svými smysly.
17. Konstatoval dále, že všechny podklady pro vydání rozhodnutí byly ve vzájemném souladu a nelze mít v tomto směru žádných pochyb. Zjištěné skutečnosti obsažené v předmětném spisovém materiálu tak považuje za prokázané.
18. Žalovaný uzavřel, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tím souhlasil výslovně, žalovaný pak nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

20. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně (Magistrát města Hradec Králové) obdržel dne 7. 9. 2018 od Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje oznámení o přestupku v dopravě, č. j. KRPB-84705-1/PŘ-2018-050206. K předmětnému přestupku došlo dne 4. 9. 2018 ve 20:52 hod., na silnici č. I/11 v obci Blešno u č. p. 37 ve směru na Třebechovice pod Orebem, kdy žalobce při řízení motorového vozidla, tovární značky Audi A6, registrační značky X, bílé barvy, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o více než 20 km/h. Rychlost naměřená 80 km/h, rychlost – v úvahu s odchylkou radaru 77 km/h, rychlost dovolená 50 km/h. Měřeno bylo zařízením Ramer 10C, v.č. 15/0210. Kvalifikace přestupku: přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, porušení § 18 odst. 4 citovaného zákona. Alkohol byl u řidiče vyloučen pomocí přístroje Dräger a řidič – žalobce na místě uvedl, že žádá o projednání přestupku ve správním řízení.
21. Do správního spisu byl založen dále úřední záznam ze dne 6. 9. 2018, který danou situaci popisuje shodně (viz výše) a zachycuje vyjádření pprap. Bc. I. P., vrchní asistentky, která byla celému incidentu přítomna (osvědčení o způsobilosti obsluhy měřiče rychlosti Ramer 10 je založeno na č. l. 6 správního spisu). K předmětné věci se dále vyjádřila v tom smyslu, že dne 4. 9. 2018 společně s pprap. D. vykonávala službu v rámci okresu Hradec Králové, s vozidlem v civilním provedení. Vozidlo žalobce řádným způsobem, na silnici č. I/11, před koncem obce Blešno (ve směru jízdy na Třebechovice pod Orebem) zastavili ve 20:53 hod. Po naměření rychlosti tohoto vozidla s ním, do jeho zastavení, udržovali neustálý vizuální kontakt. Pprap. Bc. P. doplnila, že vyzvala řidiče k předložení dokladů předepsaných k provozu a řízení motorového vozidla, z nichž byly zjištěny nacionále žalobce. Ten byl dále obeznámen s přestupkem, kterého se dopustil. Po jeho telefonické konzultaci s další osobou jí žalobce sdělil, že žádá o projednání přestupku ve správním řízení. Z tohoto důvodu na místě sepsala oznámení o dopravním přestupku, které bylo řidiči předloženo k přečtení a vyjádření. Ten si je přečetl, nicméně je odmítl podepsat a nijak se k němu nevyjádřil. Pprap. Bc. P. rovněž provedla se žalobcem dechovou zkoušku pomocí přístroje Dräger s negativním výsledkem. Oznámení o dopravním přestupku ze dne 4. 9. 2018 je založeno na č.l. 3 správního spisu a odpovídá popisu pprap. Bc. P.
22. Na č. l. 4 správního spisu je zachycen záznam o přestupku, na němž je vyobrazeno osobní vozidlo Audi A6, kterému byla měřícím přístrojem Ramer10, v.č. 15/0210, naměřena rychlost 80km/h, a to dne 4. 9. 2018 ve 20:52 hod. Záznam o přestupku dále obsahuje dvě další fotografie, z nichž lze vozidlo ještě blíže identifikovat registrační značkou X. Záznam o přestupku je také doplněn o strojově vyplněná data o místě spáchání přestupku včetně GPS souřadnic (viz již výše), režimu měření (automatizovaný), specifikaci měřiče rychlosti, barvy vozidla, jeho typu a o poznámku, že v úseku spáchání přestupku byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, přičemž po odečtení tolerance měřícího zařízení byla naměřena rychlost 77 km/h. Takto byly informace oznámeny správnímu orgánu I. stupně. Ze závěru záznamu o přestupku lze dále naznat, že veškeré informace byly zpracovány programem Archiv 5.1 Ramet a.s.
23. Ve správním spise je rovněž založen ověřovací list č. 203/17, ze dne 23. 10. 2017, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem K22, z něhož vyplývá, že rychloměr Ramer10 C, v. č. 15/0210 byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu.
24. Následně byl správním orgánem I. stupně vydán dne 17. 9. 2018 příkaz, č. j. MMHK/166509/2018/OP/DvP, jímž byl žalobce shledán vinným ze shora uvedeného

přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal zmocněnec žalobce odpor. Žalobce (jeho zmocněnec) byl dne 17. 10. 2018 předvolán k ústnímu jednání ve věci nařízenému na den 6. 11. 2018. Rovněž byl řádně poučen o svých právech a povinnostech. Předvolání bylo doručeno do datové schránky zmocněnce téhož dne.

25. Z protokolu o ústním jednání se podává, že zmocněnec žalobce byl přítomen ústnímu jednání ve věci. Požádal také správní orgán I. stupně o lhůtu k vyjádření k věci, které bylo vyhověno a byla mu poskytnuta lhůta 10 dní (výslovně stanovena do 16. 11. 2018). Dále byly provedeny důkazy, viz č. l. 1- 6, které již byly popsány výše, a taktéž důkaz výpisem z evidenční karty řidiče, ze kterého bylo zjištěno, že žalobce má v kartě 6 záznamů o přestupku (č. l. 9 správního spisu). Protokol stvrdil zmocněnec žalobce svým podpisem.
26. Dne 26. 11. 2018 bylo vypraveno rozhodnutí o přestupku, č. j. MMHK/217367/2018/OP/DvP, v němž správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Toto první prvoinstanční rozhodnutí napadl zástupce žalobce odvoláním, které na výzvu správního orgánu doplnil dne 28. 12. 2018. Krajský soud podotýká, že znění nyní podané žaloby v zásadě koresponduje s námitkami vznesenými právě v tomto odvolání, proto soud uvede pouze ty nejdůležitější informace, které z odvolání vyplynuly. Žalobce v podaném odvolání namítal, že vozidlo policie ČR provádějící kontrolu bylo postaveno šikmo, přičemž požadoval vyslechnout policisty přítomné u předmětného přestupku. Dále konstatoval nezákonnost dotčeného ověřovacího listu a participaci pronajímatele rychloměru na měření rychlosti, požadoval také zrušení tohoto ověřovacího listu v přezkumném řízení. Brojil i proti skrytému měření rychlosti a doplnil, že pokud by správní orgány shledaly tuto problematiku spornou, navrhl jim k důkazu provést prostřednictvím vyžádání informace např. od Magistrátu hl. m. Prahy nebo MěÚ Litomyšl. Konečně namítal nedostatečné odůvodnění zavinění žalobce. Doplnil i námitku týkající se odečtu odchylky měření a přezkoušení dle zákona o metrologii. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

27. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

28. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
29. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v*

odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

30. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
31. Krajský soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba není důvodná**, a to z následujících důvodů.
32. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalovaného rozhodnutí. Lze konstatovat, že námitky žalobce směřovaly zejména k nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Tuto formu nepřezkoumatelnosti spatřoval hlavně v tom, že se správní orgán nevypořádal s některými jeho námitkami a důkazními návrhy.
33. Stran úvodu do této problematiky je zcela zásadní poukázat na přílehlavé ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).
34. Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Konstatovat nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů lze rovněž tehdy, pokud se správní orgán určitou, pro posouzení věci významnou skutečností, nezabýval vůbec. Lze si tak nejen představit situaci, kdy se k ní správní orgán vůbec nevyjádřil v napadeném rozhodnutí a ani k ní nečinil v průběhu řízení žádné dokazování (neshromáždil podklady), ale též případ, kdy správní orgán sice shromáždil podklady rozhodnutí vypovídající o rozhodné skutkové otázce, ovšem tyto podklady žádným způsobem nevyhodnotil a neučinil z nich ve vztahu k této otázce žádný skutkový závěr.

35. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo. Správní orgán I. stupně a rovněž odvolací orgán (žalovaný) se věci věnovali pečlivě. V odůvodněních obou rozhodnutí je reagováno na všechny žalobcem vznesené námitky a rovněž vysvětleno, proč nebylo přistoupeno k provedení jím navržených důkazů (str. 6 napadeného rozhodnutí, pot. str. 8 téhož). Opomenuty nezůstaly ani námitky týkající se odůvodnění zavinění žalobce (str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a str. 7 napadeného rozhodnutí), či námitky proti provedení měření rychlosti (str. 8, 9 a 10 napadeného rozhodnutí) a sporování ověřovacího listu k předmětnému rychloměru (str. 9 napadeného rozhodnutí). Nelze přitom bez dalšího naznat nepřezkoumatelnost pouze z toho důvodu, že žalobci se takto podaná argumentace nejeví jako dostatečná. Dlužno dodat, že samotnou důvodností jím vznesených konkrétních námitek se krajský soud bude věnovat podrobně níže.
36. Skutkový stav předmětné věci byl nadto zcela jednoduchý. Šlo o překročení rychlosti osobním vozidlem v obci, kdy osoba žalobce byla zastavena policejní hlídkou, identifikována a výsledky měření byly automatizovaným postupem vyhodnoceny jako bezvadné, založeny do spisu a spolu s dalšími důkazními materiály, jako je například ověření certifikace použitého měřiče rychlosti, či výpověď člena přítomné policejní hlídky, byla věc dle názoru správních orgánů postavena skutkově i právně najisto. Lze tak konstatovat, že jejich důvody pro neprovedení žalobcem navržených důkazů se tak vzhledem k takto zjištěnému skutkovému stavu (který je nadto podpořen listinami založenými ve správním spisu) jeví jako pochopitelné. Zcela zásadní přitom je, že správní orgány se ke všem návrhům na dokazování, které žalobce vznesl, vyjádřily a nezatížily tak svá rozhodnutí vadou tzv. opomenutých důkazů (k problematice opomenutého důkazu srov. nálezn Ústavního soudu III. ÚS 3320/09, ze dne 18. 3. 2010). Rozhodnutí tak nelze shledat jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
37. Žalobce v podané žalobě dále poukázal na to, že žalovaný si měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí odporovat, protože na jednu stranu tvrdil, že měření rychlosti bylo provedeno správně, na druhou stranu však, uvedl, že: „*nemá pochybnost o tom, že policista nepostupoval při měření v souladu s Návodem k obsluze, neboť neměl na věci a výsledku jakýkoliv zájem.*“ Z této věty pak žalobce dovodil, že napadené rozhodnutí si protirečí a jako celek je tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost.
38. Krajský soud předně k této problematice uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost zpravidla předchází nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť nesrozumitelnost rozhodnutí neumožňuje soudu určit ani to, o čem a jak správní orgán rozhodl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
39. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je totiž takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl. To může být dáno absencí výroku, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo jeho vnitřní rozporností. Musí se však vždy jednat o takové nedostatky, které zabraňují porozumět výroku rozhodnutí, tedy zjistit, jak správní orgán rozhodl, nebo se jedná o zcela pro věc zásadní nesrozumitelnost odůvodnění takového rozhodnutí. Takový případ nastane tehdy, je-li rozhodnutí stíženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). Tento následek může mít i vnitřní rozpornost odůvodnění rozhodnutí, nejsou-li v důsledku toho z odůvodnění rozhodnutí seznatelné skutečné důvody výroku rozhodnutí.

40. Již z takto předestřeného stručného výkladu problematiky nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze jednoduše dovodit, že namítaná logická rozpornost jedné věty napadeného rozhodnutí nebude mít na jeho celkový obsah zásadní vliv. Konstantní judikatura dovozuje, že rozhodnutí není nesrozumitelné tehdy, pokud lze jeho formulační nedostatky nebo vnitřní rozpornost odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to i v kontextu obsahu správního spisu, úkonů správních orgánů a účastníků, takže po provedené interpretaci již nebudou počáteční pochybnosti přetrvávat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Krajský soud je toho názoru, že z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí lze zřetelně dovodit logickou argumentační posloupnost úvah žalovaného. Nelze z něj naopak nijak dovodit to, že by snad závěry správního orgánu v nějakém bodě rozporoval, nebo s nimi nesouhlasil. Žalobcem citovanou větu nelze vnímat a hodnotit proto jinak, než jako formulační neobratnost. Žalované rozhodnutí jako celek je tedy srozumitelné.
41. Na základě výše uvedeného došel soud k závěru, že žalované rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou přezkoumatelná.
42. Krajský soud se dále zaměřil na dílčí námitky žalobce, kterými brojil proti jednotlivým vadám správního řízení. Ten nejprve tvrdil, že zcela opomenuty měly zůstat jeho námitky týkající se odůvodnění zavinění přestupku.
43. Nadepsaný soud uvádí, že v případě přestupků postačuje zavinění z nedbalosti, pokud zákon výslovně nestanoví, že má jít o úmyslné porušení předpisů. Skutková podstata vyjádřená v § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu u překročení rychlosti požadavek úmyslu nestanovuje.
44. V daném případě lze mít za to, že zavinění (minimálně ve formě nedbalosti) vyplývá již z povahy spáchaného přestupku. Žalobce řídil v obci, a to v místě, kde byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, osobní vozidlo rychlostí 77 km/h (po odečtení odchylky). Povolenou rychlost tak překročil dosti výrazně - o 27 km/h. Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle dovodit, že si pachatel na základě svých zkušeností a znalostí řidiče musel být vědom tohoto protiprávního jednání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, bod 31, dále srov. např. rozsudek ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017-54, bod 42, ve kterém nadto Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud by si „stěžovatel nebyl vědom v uvedené situaci překročení rychlosti, patrně by nesplňoval ani kritéria pro obdržení řidičského oprávnění“).
45. Dlužno dodat, že Nejvyšší správní soud dokonce v obdobném případě shledal dostatečným implicitní dovození zavinění ve formě vědomé nedbalosti (viz rozsudek ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, bod 32).
46. Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí vyhodnotil zavinění žalobce jako nedbalostní. Co se týče obsahu samotného odůvodnění rozhodnutí, oba správní orgány se touto otázkou zaobíraly velice pečlivě. Ze stran 3-4 prvoinstančního správního rozhodnutí se kromě dalšího podává, že: „*v jednání obviněného je nutno spatřovat nedbalostní zavinění*“ a dále je v textu doplněno, že se jednalo o nedbalost vědomou, jelikož žalobce musel vědět, že se pohybuje v zastavěném území. Správní orgán I. stupně následně podotkl, že i pokud by ten přehlédl značku určující začátek obce, musel si být vědom toho, že může ohrozit zájem chráněný zákonem. Žalovaný se s těmito závěry

v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil a doplnil, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, z čehož lze dovozovat, že pravidla silničního provozu ovládá. Krajský soud zastává shodný názor a má za to, že úvahy správních orgánů stran otázky zavinění žalobce byly (a to i ve světle shora uvedeného) zcela dostačující.

47. Dlužno dodat, že uvedení konkrétní formy zavinění a další úvahy s tím spojené jsou důležité především při zvažování výše možné sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37). Pokud však žalovaný nepřičítal žalobci závažnější formu zavinění k tíži (vědomou nedbalost či úmysl), není třeba trvat na podrobnějším odůvodňování kvalifikace zavinění stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 - 42).
48. Správní orgány uložily stěžovateli pokutu ve výši 2 500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Jakékoliv úvahy o zavinění, tedy o tom, zda žalobce spáchal přestupek v nepřímém úmyslu, či pouze z nedbalosti, neměly na stanovení výše sankce žádný vliv. Žalobce by tedy nemohl ani v případě preciznějšího posouzení formy zavinění dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, než kterého se mu dostalo (obdobně srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, čj. 9 As 348/2017-38, bod 29, či ze dne 4. 1. 2018, čj. 3 As 218/2016-38, bod 12).
49. Na základě všech konstatovaných skutečností soud naznal, že v případě žalobce nedošlo k žádnému pochybení správních orgánů. Nejen, že ve výroku rozhodnutí je forma žalobce řádně uvedena, ale i v odůvodnění rozhodnutí se správní orgány věnovaly této otázce velice pečlivě. Argumentace žalobce, že: *„při řízení vozidla nesledoval tachometr, jelikož se věnoval pozemní komunikaci a jejímu okolí, z něhož ale nenaznal, že by se mohlo jednat o obec“*, je v dané věci zcela irelevantní, a proto nemůže obstát.
50. Žalobce následně namítal, že žalovaný neučinil přezkoušení použitého rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Na dosažení přezkoušení rychloměru si přitom kladl nárok, jakožto dotčená osoba (osoba obviněná z přestupku). Zároveň vznesl námitku stran ověřovacího listu k tomuto rychloměru, jelikož jej vydal jeho výrobce. Ten přitom, dle jeho názoru, mohl mít na předmětné certifikaci vlastní ekonomický zájem.
51. Krajský soud konstatuje, že žalovaný se s touto problematikou vypořádal dostatečně. Na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč má za to, že měřicí zařízení nebylo třeba podrobit dalšímu přezkoušení a vysvětlil rovněž způsob, jakým je vydáván ověřovací list. Konstatoval, že: *„Ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Ověřené stanovené měřidlo opatří ČMI nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list anebo použije obou těchto způsobů. Grafickou podobu úřední značky a náležitosti OVĚŘOVACÍHO LISTU stanoví ministerstvo vyhláškou (§ 9 odst. 1, 2). O schválení typu měřidla nebo o certifikaci referenčního materiálu se namísto správního rozhodnutí vydává certifikát, o ověření stanoveného měřidla se namísto správního rozhodnutí vydává ověřovací list nebo se měřidlo opatří úřední značkou. Pokud na základě zkoušky nebyl vydán certifikát, ověřovací list nebo nebylo měřidlo opatřeno úřední značkou nebo nebylo vydáno osvědčení o metrologické kontrole hotově baleného zboží, vydá se o tom rozhodnutí o zamítnutí ve správním řízení (§ 24 odst. 1). V daném případě je výrobcem předmětného měřidla společnost RAMET C.H.M. a.s. Kunovice. Pokud tedy Policie ČR doložila OVĚŘOVACÍ LIST, na kterém je jako zákazník (vlastník) uvedena právě Policie ČR Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Hradec Králové, potom s ohledem na výše uvedenou zákonnou úpravu, nelze platnost tohoto OVĚŘOVACÍHO LISTU žádným způsobem zpochybnit.“*

52. Krajský soud doplňuje, že v případě návrhu na přezkoušení použitého rychloměru se navíc jedná o důkazní návrh, který byl vznesen několik měsíců po provedeném měření a jakékoliv ověření rychloměru Českým metrologickým institutem, stejně jako ohledání stavu rychloměru, nemůže dát odpověď na otázku, v jakém stavu se nacházel rychloměr v okamžiku měření. Lze tak sice dát za pravdu žalobci v tom, že může požadovat přezkoušení rychloměru podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o metrologii, nicméně v projednávané věci tvoří ostatní důkazy dostatečně ucelený řetězec důkazů, ze kterých lze dovodit, že měření rychlosti proběhlo řádně. Krajský soud tak souhlasí se žalovaným v tom, že ten měl dostatek relevantních důkazních materiálů k tomu, aby o přestupku mohl kvalifikovaně rozhodnout a nebylo tak na místě provádět důkazy další.
53. K otázce zákonnosti ověřovacího listu č. 203/17 žalobce zejména poukazoval na to, že jej vydal subjekt, který rychloměr vyrobil, tudíž není objektivní. Nadepsaný soud však s takovým hodnocením nemůže souhlasit (obdobně jako např. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 58 A 87/2017-156, posuzujícím totožnou námitku, přičemž jeho závěr byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018-57). Ověřovací list byl vydán osobou k tomu oprávněnou, tedy autorizovaným metrologickým střediskem – společností RAMET a.s. Tímto ověřovacím listem se pouze garantuje jeho funkčnost a přesnost po dobu v ověřovacím listu uvedenou. Žalobce se přitom svým tvrzením omezil pouze na konstatování ekonomického zájmu výrobce. Nijak nerozporoval funkčnost měřicího přístroje. Tvrzený ekonomický zájem nemůže mít sám o sobě vliv na správnost naměřených rychlostních hodnot přístrojem. V případě, že žalobce netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly mít vliv na správnost měření, nepovažuje soud předmětný ověřovací list za vydaný v rozporu s právními předpisy. Doplňuje dále, že žalobcem tvrzený „podnět k přezkumnému řízení“ jím byl zmíněn v rámci odvolací námítky v podaném odvolání, správní orgán proto nepochybil, pokud jej vyhodnotil jako argumentaci vztahující se právě k odvolací námitce a vypořádal se s ním řádně v odvolacím řízení. Námitka je nedůvodná.
54. Další námitky vznesené v žalobě se pojily s problematikou samotného měření rychlosti vozidla a podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce nejprve namítal, že rychloměr nebyl postaven rovnoběžně k vozovce a tudíž měření rychlosti nebylo správné a přesné. Naznal proto, že během měření obsluha nepostupovala v souladu s návodem k obsluze (vozidlo bylo postaveno na šikmé ploše), v důsledku čehož změřená rychlost neodpovídala reálné rychlosti pohybu měřeného vozidla. Své tvrzení o nesprávném postavení rychloměru hodlal prokázat výpověďí policistů a návodem (k obsluze). V závěru žaloby pak tvrdil, že na podkladech ve správním spisu není zachyceno jeho vozidlo (v tomto směru požadoval provést jako důkaz originální soubor z měření rychlosti).
55. Krajský soud uvádí, že měření rychlosti bylo soudy projednáváno již opakovaně a k této problematice tak existuje řada judikatorních závěrů. Z nich plyne, že měřidla rychlosti jsou nastavena tak, aby měření proběhlo v souladu se skutečným stavem. Pokud nastane technický problém nebo je zde jiná překážka, měření vůbec neproběhne. Navíc jsou měřidla pravidelně ověřována tak, aby výše uvedený předpoklad platil. Např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2016, č. j. 3 As 82/2012 – 27 se podává, že: „pokud by z několika měření v průběhu 0,333 s některé statisticky vybočovalo nebo by se laserový paprsek odrazil (...od sloupu...), objevila by se na přístroji chybová zpráva a měření by vůbec neproběhlo“. „V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne

14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření.“ Není důvod, aby uvedené odborné vyjádření a závěry nebyly použitelné obecně i pro projednávanou věc. Soud dále poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75). V tomto případě byl podle ověřovacího listu č. 203/17 ze dne 23. 10. 2017 rychloměr ověřen a soud tak nemá pochyb o kvalitě jeho měření.

56. Lze mít za to, že zjištěný skutkový stav tak, jak jej popsaly správní orgány a rovněž vyplývá z materiálů, které byly založeny do správního spisu, je naprosto dostatečný. Překročení nejvyšší povolené rychlosti o 27 km/h bylo žalobci prokázáno především automatickým záznamem z rychloměru, který obsluhovali vyškolení odborníci, neboť měření rychlosti vozidla je pracovní náplní dopravního policisty (a souhlasně je na č. 1. 6 osvědčení o způsobilosti obsluhy ze dne 6. 2. 2014). Na snímku z rychloměru je zaznamenáno vozidlo zcela zřetelně, odpovídá popisu z oznámení přestupku (viz č. 1. 1-4 správního spisu). Z dalších dvou doplňujících fotografií je zcela čitelná i jeho registrační značka. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 6. 9. 2018 zasahující policisté jednali se žalobcem jakožto řidičem vozidla. Z fotografií založených ve správním spisu je rovněž zjevné, že při zachycení vozidla žalobce na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka. Správní orgány neměly důvod mít pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření, a to ani tehdy, pokud neprovedly kontrolní výsledky policistů a nezařadily mezi podklady pro rozhodnutí návod k obsluze měřicího zařízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50). Soud dodává, že žalobce explicitně netvrdil, ani ve správním řízení, ani v žalobě, že jel v souladu s pravidly silničního provozu (tzn. v daném místě nejvíce 50 km/h), příp. jakou rychlostí jel. Ten dokonce uvedl, že při řízení vozidla tachometr vůbec nesledoval a nevěnoval pozornost ani jeho okolí. Pokud přitom dále namítal, že na fotografii ve správním spisu není jeho vozidlo, jelikož to disponuje střešní „zahrádkou“, tato informace se jeví jako zcela účelová. A to na základě shodných a relevantních podkladů, které tvoří souvislý řetězec informací, jež na sebe vzájemně navazují (viz výše).
57. Krajský soud je toho názoru, že povinnosti prokázat řádně skutkový stav a reagovat na žalobcem vznesené námitky - vysvětlením principů měření rychlosti a postupu správních orgánů v předmětné věci, vzhledem k takto na jisto postavenému skutkovému stavu správní orgány dostaly. A to i ve vztahu k závěrům vyplývajícím z konstantní judikatury, kdy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy obviněný z přestupku nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě.
58. Správní orgán sice nese důkazní břemeno k prokázání, že jednání vykazujícího znaky přestupku se dopustil právě obviněný z přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 5 As 32/2008 - 51), to však ještě neznamená, že by byly správní orgány nuceny provést veškeré obviněným navrhované důkazy. Dokazování je prováděno pouze do té míry, do jaké je to nezbytné právě k objasnění skutkového stavu takovým způsobem, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Správní orgán je tedy oprávněn za určitých okolností provedení navrhovaných důkazů

odmítnout, přičemž učiní-li tak z racionálních důvodů a svůj postup řádně zdůvodní, nelze na takové počínání nahlížet jako na odepření práva na obhajobu zakotveného v čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy.

59. Vezme – li krajský soud v potaz veškeré podklady, které byly k předmětnému přestupku správními orgány shromážděny, nemůže dospět k jinému závěru, než že způsob měření a jeho výsledky v daném případě nevzbuzují žádné pochybnosti. Za této situace by již bylo zcela nadbytečné provádět jakékoliv další dokazování, a to včetně důkazů navrhovaných žalobcem jak v průběhu správního, tak soudního řízení. Dlužno dodat, že určité návrhy na dokazování žalobce správnímu orgánu přednesl pouze jako možnost alternativní (viz odvolání žalobce obsahující návrh na obstarání informací od Magistrátu hlavního města Prahy a Městského úřadu Litomyšl).
60. Prokazování dalších skutečností by za takto na jisto postaveného skutkového stavu bylo nadbytečné a rovněž v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Nadepsaný soud z tohoto důvodu nepřistoupil k provedení důkazu originálním souborem z měření rychlosti.
61. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
62. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu jeho soukromí i soukromí jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Náklady řízení

63. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. listopadu 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce